

Arrest

nr. 210 808 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2018 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Bij arrest nr. 202 783 van 20 april 2018 schorst de Raad de beslissing van 12 april 2018, maar spreekt zich nog niet uit over de nietigverklaring ervan. Aangezien de verwerende partij heeft nagelaten om de voortzetting van de procedure te vragen, heeft de Raad op 22 augustus 2018 de beslissing van 12 april 2018 vernietigd bij arrest nr. 207.986.

Op 18 april 2018 wordt aan de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt.

Daarnaast wordt eveneens op 18 april 2018 aan de verzoekende partij een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : C. (...)

voornaam : L. (...)

geboortedatum : (...).1994

geboorteplaats : mexico

nationaliteit : Verenigde Staten van Amerika

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/04/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht in het centrum (afgenomen op 13/04/2018) dat zij bij de gemeente Deurne een procedure heeft opgestart. Ze beweert dat de ambtenaren te Deurne haar hebben uitgelegd dat zolang zij momenteel in legaal verblijf is. Betrokkene zegt dat ze een afspraak heeft op 02/05/2018 in het kader van deze procedure.

Een telefoongesprek met de gemeente Antwerpen (ook verantwoordelijk voor Deurne) maakte ons wat wijzer.

Daaruit bleek dat betrokkene inderdaad een afspraak heeft op 02/05/2018 om een dossier op te starten om hier als student een verblijfsrecht te bekomen. Dat betekent dat er momenteel geen procedure loopt en mevrouw dus in illegaal verblijf verkeert. Bovendien wist de medewerker van de stad Antwerpen ons te vertellen dat betrokkene aanvankelijk een afspraak had op 10/02/2018 om de procedure op te starten. Betrokkene heeft deze afspraak echter al 3 keer verzet zonder duidelijke reden (namelijk naar 06/03/2018, 03/04/2018 en naar 02/05/2018). Hiermee wordt aangetoond dat betrokkene blijkbaar niet over de nodige documenten beschikt om een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht in te dienen. Door de datum van indiening steeds vooruit te schuiven rekt zij haar illegaal verblijf in België. Hiermee toont zij aan dat zij niet echt wil meewerken met de overheid.

Betrokkene verklaart dat ze geen familie heeft in België

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat er geen redenen zijn waarom ze niet zou willen terugkeren naar de Verenigde Staten van Amerika. Ze vreest bij terugkeer dus geen schending van artikel 3 van het EVRM .

Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft. Een onderzoek van de centrumarts uitgevoerd op 13/04/2018 bevestigt dit. Ook op medisch vlak is er bij terugkeer geen probleem op het vlak van artikel 3 van het EVRM.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

De verzoekende partij verklaart in het kader van voorliggende procedure op 27 april 2018 vrijwillig te zijn teruggekeerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Het middel luidt als volgt:

"B. Bestreden beslissing

De bestreden beslissing stelt dat :

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten":

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

"Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht in het centrum (afgenomen op 13/04/2018) dat zij bij de gemeente Deurne een procédure heeft opgestart. Ze beweert dat de ambtenaren te Deurne haar hebben uitgelegd dat zolang zij momenteel in legaal verblijf is.

Betrokkene zegt dat ze een afspraak heeft op 02/05/2018 in het kader van deze procedure."

"Een telefoongesprek met de gemeente Antwerpen (ook verantwoordelijk voor Deurne) maakte ons wat wijzer. Daaruit bleek dat betrokkene inderdaad een afspraak heeft op 02/05/2018 om een dossier op te starten om hier als student een verblijfsrecht te bekomen.

Dat betekent dat er momenteel geen procédure loopt en mevrouw dus in illegaal verblijf verkeert. Bovendien wist de medewerker van de stad Antwerpen ons te vertellen dat betrokkene aanvankelijk een afspraak had op 10/02/2018 om de procédure op te starten.

Betrokkene heeft deze afspraak echter al 3 keer verzet zonder duidelijke reden (namelijk naar 06/03/2018, 03/04/2018 en naar 02/05/2018). Hiermee wordt aangetoond dat betrokkene blijkbaar niet over de nodige documenten beschikt om een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht in te dienen. Door de datum van indiening steeds vooruit te schuiven rekt zij haar illegaal verblijf in België. Hiermee toont zij aan dat zij niet echt wil meewerken met de overheid."

(...)

Twee jaar

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

(...)

C. Grieven

1. Verzoeker kreeg bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, 6° van Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. Dat verzoeker als aanvrager van een studentenvisum niet als illegaal kan worden beschouwd.

2. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht.

Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de vreemdeling moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt als volgt ; "Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden."

Overwegende dat verzoeker naar Europa kwam om de nodige ervaring en cultuur op te doen met het oog op een latere carrière.

Overwegende dat zij aankwam in België op datum van 4 september 2017 met een visum voor 3 maanden.

Overwegende zij aanvankelijk verbleef in een herberg/hostel te 2018 ANTWERPEN, (...);

Dat verzoeker aanvankelijk dan ook was vrijgesteld van de verplichting om een melding te maken bij de gemeente binnen de termijn van 3 dagen. Dat deze vrijstelling ingevolge haar verblijf in een herberg haar bovendien ook werd gecommuniceerd door de gemeente zelf toen zij aldaar aanmelding wenste te doen.

Overwegende dat verzoeker in 2de instantie besloot om in België Nederlands te willen gaan studeren en uiteindelijk ook bij enkele van haar vrienden ging verblijven.

Dat verzoekster toen ook de correcte stappen ondernam teneinde haar verblijf te legaliseren. (stuk 3).
Dat zij verder ook de nodige stappen ondernam om een studentenvisum aan te vragen.
(stuk 3 e.v.).

Dat verzoeker gegarandeerd werd dat haar tijdens de inoverwegingname van haar studentenvisum een legaal verblijf was toegeschreven. Dat men verzoeker echter geen document konden uitreiken waaruit dit legaal verblijf bleek.

Overwegende dat de bestreden beslissing eveneens stelt dat ;

"Een telefoongesprek met de gemeente Antwerpen (ook verantwoordelijk voor Deurne) maakte ons wat wijzer. Daaruit bleek dat betrokkene inderdaad een afspraak heeft op 02/05/2018 om een dossier op te starten om hier als student een verblijfsrecht te bekomen.

Dat betekent dat er momenteel geen procédure loopt en mevrouw dus in illegaal verblijf verkeert. Bovendien wist de medewerker van de stad Antwerpen ons te vertellen dat betrokkene aanvankelijk een afspraak had op 10/02/2018 om de procédure op te starten.

Betrokkene heeft deze afspraak echter al 3 keer verzet zonder duidelijke reden (namelijk naar 06/03/2018, 03/04/2018 en naar 02/05/2018). Hiermee wordt aangetoond dat betrokkene blijkbaar niet over de nodige documenten beschikt om een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht in te dienen. Door de datum van indiening steeds vooruit te schuiven rekt zij haar illegaal verblijf in België. Hiermee toont zij aan dat zij niet echt wil meewerken met de overheid."

Dat verzoeker niet tegensprekt dat zij tot 2 maal toe haar afspraak diende uit te stellen. Doch dit niettemin met redenen omkleed.

Dat verzoekster een keer de afspraak diende uit te stellen omwille haar onvermogen de administratieve kost ad. 200,00 EURO te voldoen. De andere afspraak diende ze te verleggen naar aanleiding van de documenten die ze aldaar diende over te leggen, onder andere documenten die moesten worden ondertekend door de ambassade.

Dit werd zo ook aan de administratie gecommuniceerd. Er werd geen enkel gewag gemaakt van eventuele problemen door de verplaatste afspraken.

Het argument van "een verduidelikend telefoongesprek" met de gemeente Antwerpen kan in casu onmogelijk als sluitende motivering worden weerhouden voor het vergoelijken van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 2 jaar op basis van een vermeend gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker met het risico tot onderduiking.

Dat ook verzoeker na te zijn vrijgelaten uit het gesloten centrum in Steenokkerzeel een verduidelikend telefoontje heeft gepleegd met de gemeente van Antwerpen (ook verantwoordelijk voor Deurne]. Dat haar tijdens dit gesprek werd verzekerd dat er nog steeds een procédure lopende was en zij nog steeds wordt verwacht in mei 2018 op haar afspraak. Meer, dat haar naar aanleiding van de "ongemakken" dit haar te beurt vielen werd aangeboden de 200,00 EURO aan betaalde administratieve kosten terug te krijgen.

Het is de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 74/11 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Het inreisverbod van 18 april 2018 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Deze summiere motivatie kan niet in aanmerking worden genomen :

Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker niet onmiddellijk een document kan voorleggen waaruit een legaal verblijf blijkt, is manifest onjuist en minstens volstaat een dergelijke motivering niet.

Verzoeker heeft een studentenvisum aangevraagd en heeft steeds de nodige stappen ondernomen teneinde haar verblijf legaal te houden. Dat het onder geen enkel beding de bedoeling zou zijn voor verzoeker om de Belgische staat te misleiden dan wel zich te willen onttrekken aan enige dienstige vaststelling.

Dat verzoeker op korte termijn wel degelijk de nodige documenten kan voorleggen dewelke een vermoeden doen ontstaan als zou het verblijf van verzoeker in casu niet illegaal zijn (Stuk 3 e.v.).

Dat bovendien verzoeker het grondgebied op vrijwillige basis heeft verlaten en er onder geen enkel beding sprake is of is geweest van enige intentie tot onderduiken of onttrekking aan de overheden of bevoegde administraties.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153]. De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een

mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven¹. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd². In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen".

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken⁴. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing⁵. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen⁶. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan⁷, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onvolledig zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De bestreden beslissing stelt dat Verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig document en dat het weinig waarschijnlijk is dat Verzoeker geen vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing in een summiere motivering stelt als zou verzoekster niet wensen mee te werken met de overheden of dit niet zou hebben gedaan.

QUOD NON, zoals infra (cfr. ook supra) toegelicht. Verzoeker heeft wel degelijk meegewerkt met de overheden

Dat er verder nergens kon worden afgeleid als zou verzoeker de effectieve verwijdering van het Belgisch Grondgebied niet hebben aanvaard.

Dat verzoekster per 27 april 2018 zich uit eigen beweging van het Belgisch grondgebied heeft verwijderd als teken van medewerking met de Belgische autoriteiten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken onvoldoende aangeeft en onvoldoende aantoon dat er inzake geen andere maatregelen mogelijk zijn. (Cass., 27 juni 2012, P12.1028F. www.cass.bel).

In casu stelt de Dienst Vreemdelingenzaken het vluchtgevaar/risico op onderduiken niet vast, zij baseert zich enkel op het gebrek aan bezit van reis en/of binnenkomstdocumenten van verzoeker. Er dient verder te worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker geen vluchtgevaar is aangezien zij hier een studentenvisum heeft aangevraagd met het oog op het verwerven van een kwaliteitsvolle opleiding. Dat dus de laatste intentie van verzoeker onderduiken zou kunnen zijn.

Dat verzoeker bovendien het grondgebied zal hebben verlaten per 27 april 2018 en op deze manier aantoon dat er onder geen enkele beding kan worden vanuit gegaan als zou verzoeker willen vluchten, en/of onderduiken voor de autoriteiten. Verzoeker heeft zich nooit aan enige dienstige vaststelling willen onttrekken en is door een speling van het lot tussen de mazen van het net gevallen.

Dat er in dit dossier zelfs werd overgegaan tot vrijheidsberoving met alle psychologische gevolgen van dien en uit de genomen beslissingen nooit duidelijk is gebleken waarom niet eerder gekozen werd voor minder ingrijpende maatregelen, en diengevolge schenden de administratieve beslissingen de motiveringswet van 29 juli 1991 (K.I. Bergen 3 mei 1996, Rev. dr. étr. 1996, p. 220).

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het weerhouden van een inreisverbod jegens verzoekende partij een schending zou uitmaken van haar subjectieve rechten.

Dat verzoeker namelijk in België studies wenste te doorlopen en dat een verwijdering van het grondgebied, gepaard gaand met een eventueel inreisverbod dergelijke kansen fruiken.

Verwerende partij heeft in casu aldus niet ernstig onderzocht of verzoeker daadkrachtige beweegreden had voor haar verblijf in België en dit terwijl er aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten zonder dat haar enige termijn wordt gegeven voor (vrijwillig) vertrek en haar een inreisverbod werd opgelegd van 2 jaar.

Dat het verblijf in een gesloten centrum voor verzoeker enorm zwaar heeft doorgewogen, mede gelet op haar profiel van studente en m.a.w. een vreemde eend in de bijt.

Dat verzoeker nu, teneinde te vermijden opnieuw aan de willekeur van de Belgische overheid ten prooi te vallen, het Belgische grondgebied vrijwillig heeft verlaten en pas zou terugkeren indien er geen sprake meer is van een inreisverbod jegens haar persoon en zij over een ondubbelzinnige en tegenwerpelijke verblijfstitel beschikt.

3. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 74/II §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur.

Zij betoogt dat zij als aanvrager van een studentenvisum niet als illegaal kan worden beschouwd. Omdat zij aanvankelijk verbleef in een herberg/hostel diende zij geen melding te maken bij de gemeente binnen de termijn van drie dagen. Dit zou haar bovendien zo zijn meegedeeld door de gemeente. Ze zou de juiste stappen hebben ondernomen om haar verblijf te legaliseren. Ze wijst erop dat ze zelf het grondgebied destijds heeft verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bijlage 13sexies gepaard gaat met een bijlage 13septies genomen op diezelfde dag, waarbij er geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten. De ten uitvoerlegging van de bijlage 13septies van 18 april 2018 werd niet geschorst en die beslissing werd evenmin vernietigd, waardoor zij nog aanwezig is in het rechtsverkeer en de thans bestreden beslissing zich er op kon baseren, namelijk door zich te stoelen op de toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet:

"Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht in het centrum (afgenomen op 13/04/2018) dat zij bij de gemeente Deurne een procedure heeft opgestart. Ze beweert dat de ambtenaren te Deurne haar hebben uitgelegd dat zolang zij momenteel in legaal verblijf is. Betrokkene zegt dat ze een afspraak heeft op 02/05/2018 in het kader van deze procedure. Een telefoongesprek met de gemeente Antwerpen (ook verantwoordelijk voor Deurne) maakte ons wat wijzer. Daaruit bleek dat betrokkene inderdaad een afspraak heeft op 02/05/2018 om een dossier op te starten om hier als student een verblijfsrecht te bekomen. Dat betekent dat er momenteel geen procedure loopt en mevrouw dus in illegaal verblijf verkeert. Bovendien wist de medewerker van de stad Antwerpen ons te vertellen dat betrokkene aanvankelijk een afspraak had op 10/02/2018 om de procedure op te starten. Betrokkene heeft deze afspraak echter al 3 keer verzet zonder duidelijke reden (namelijk naar 06/03/2018, 03/04/2018 en naar 02/05/2018). Hiermee wordt aangetoond dat betrokkene blijkbaar niet over de nodige documenten beschikt om een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht in te dienen. Door de datum van indiening steeds vooruit te schuiven rekt zij haar illegaal verblijf in België. Hiermee toont zij aan dat zij niet echt wil meewerken met de overheid. Betrokkene verklaart dat ze geen familie heeft in België Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart dat er geen redenen zijn waarom ze niet zou willen terugkeren naar de Verenigde Staten van Amerika. Ze vreest bij terugkeer dus geen schending van artikel 3 van het EVRM. Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft. Een onderzoek van de centrumarts uitgevoerd op 13/04/2018 bevestigt dit. Ook op medisch vlak is er bij terugkeer geen probleem op het vlak van artikel 3 van het EVRM. Twee jaar Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening gehouden werd met de vermeende afspraken die verzoekster zou hebben gehad en gemotiveerd werd dat zij telkenmale de afspraken annuleerde, waardoor het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat zij niet echt mee wilde werken met de overheid.

Artikel 1 §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan; 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt; 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;” (eigen markerings)

De reden waarom in casu het risico op onderduiken werd weerhouden, werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeksters bewering als zou zij zelf het grondgebied verlaten hebben, is dan ook niet dienstig in de beoordeling van het risico op onderduiken zoals gemaakt door het bestuur.”

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit dit wetsartikel volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” of “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemd artikel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. De verwerende partij beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij zij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In voorliggende zaak wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet en dus omdat er geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan, dit middels de beslissing tot verwijdering van 18 april 2018 die gepaard gaat met de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motieven als dusdanig niet betwist en dus evenmin dat er grond was om een inreisverbod voor maximum drie jaar op te leggen.

De verzoekende partij bekritiseert de beslissing waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij betwist onder meer dat er sprake is van een risico op onderduiken doordat zij niet heeft meegewerkt met de overheden. Deze beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan maakt onlosmakelijk deel uit van de beslissing van 18 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. De vaststelling dringt zich echter op dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2017 – dat haar diezelfde dag

ter kennis werd gebracht - door de verzoekende partij niet is aangevochten en dat zij enkel een beroep indiende tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 april 2018 (beslissing die op 22 augustus 2018 door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 207.986). Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 april 2018 en dus ook de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, is thans dan ook definitief aanwezig in het rechtsverkeer. De verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan. De kritiek van de verzoekende partij op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe staan en dus dat ten onrechte een risico op onderduiken werd vastgesteld is laattijdig en kan niet langer dienstig worden aangebracht in het kader van het thans voorliggende beroep dat enkel is gericht tegen het inreisverbod (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634). Deze kritiek dient dan ook niet te worden beantwoord.

Overigens toont zij niet aan dat zij garanties heeft gekregen dat zij legaal in België kon verblijven in afwachting van het indienen van een aanvraag voor een verblijf als student. Evenmin toont zij aan waaruit zij afleidt dat er sprake is van een legaal verblijf wanneer men voornemens is een verblijf als student aan te vragen maar hiertoe nog niet is overgegaan. De verzoekende partij geeft zelf toe dat zij haar afspraak bij de gemeente verschillende keren heeft verzet, tot na het nemen van de bestreden beslissing toe, omdat zij nog niet over de nodige documenten beschikte om een verblijf als student aan te vragen. Dat zij bij aankomst in België een verklaring van aankomst deed bij de gemeente doet aan het voorgaande geen afbreuk, net zomin als het feit dat zij *“op korte termijn wel degelijk de nodige documenten kan voorleggen”*, zoals zij beweert. Voorts beperkt zij zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat *“een procedure lopende was”* en blijkt hiervan geen enkel spoor in het administratief dossier.

Het feit dat de verzoekende partij verklaart op 27 april 2018 vrijwillig het grondgebied te hebben verlaten, waardoor zij uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekent niet dat het inreisverbod, dat de in casu bestreden beslissing uitmaakt, dient te worden vernietigd, nu op het ogenblik van het nemen ervan op goede gronden werd besloten tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de verzoekende partij de vrijheidsberoving en het verblijf in een gesloten centrum als ingrijpend heeft ervaren, is verder niet van aard de determinerende motieven van het inreisverbod te weerleggen en lijkt evenzeer kritiek op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die niet de bestreden beslissing uitmaakt. De verzoekende partij toont niet anders aan.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat wat de duur van het inreisverbod betreft blijkt de motieven van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en dat de verwerende partij motiveert waarom specifiek voor een inreisverbod van twee jaar wordt gekozen. De verwerende partij oordeelt dat een inreisverbod voor twee jaar proportioneel is, omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. De verwerende partij wijst daarnaast op het belang van de immigratiecontrole. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing eveneens aan dat de verzoekende partij verklaarde geen familie te hebben in België, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen, dat zij verklaarde dat er geen redenen waren waarom zij niet zou willen terugkeren naar de Verenigde Staten en dat zij verklaarde geen medische problemen te hebben, zodat evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM wordt gevreesd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij toont evenmin aan dat er sprake is van een willekeurige beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU